

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΑ

Εκατό ημέρες

ΤΟΥ Ι. Κ. ΠΡΕΤΕΝΤΕΡΗ

ΣΗΜΕΡΑ συμπληρώνονται εκατό ημέρες από την ορκωμοσία της κυβέρνησης Καραμανλή. Λογικά θα μιλούσαμε για απολογισμό. Αλλά τι χρειάζεται ένας απολογισμός όταν ο λαός αποθέωσε την κυβερνητική παράταξη μόλις στις ευρωεκλογές της περασμένης Κυριακής; Και τι σόι απολογισμός θα μπορούσε να γίνει όταν ακόμη και εμφανείς ολιγωρίες, αστοχίες και παραβλέψεις γίνονται δεκτές σχεδόν με χειροκροτήματα;

Mas αρέσει, δεν μας αρέσει, αυτή είναι η δημοκρατία. Τελικός κριτής είναι μόνο ο λαός και όταν ο λαός επικροτεί ή αποδοκιμάζει, καθίσταται αποστομωτικός. Υπό αυτήν την έννοια, αποστομωτικός είναι και ο Εβερτ όταν, ερωτώμενος για την απόδοση της κυβέρνησης, απαντάει «κοιτάξτε τις δημοσκοπήσεις». Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι οι πρώτες εκατό ημέρες της κυβέρνησης Καραμανλή συμπληρώνονται με τον απόλυτο έπαινο της πλειοψηφίας του δήμου.

Θεωρητικά, λοιπόν, τα λόγια είναι περιττά. Οι πολλοί ξέρουν καλύτερα. Αλλά δεν σημαίνει απαραίτητως ότι έχουν δίκιο ή ότι αυτό που πρεσβεύουν οι πολλοί σήμερα θα το πρεσβεύουν οι πολλοί και αύριο. Και αυτό είναι πτυχή του δημοκρατικού πολιτεύματος: *η δημοκρατία δεν έχει ούτε τελεσίδικες αποφάσεις ούτε οριστικές εκτιμήσεις.*

Πάρτε, για παράδειγμα, το Σχέδιο Αναν. Ο λαός επικρότησε και την κυβερνητική ακινησία και την απόρριψη του Σχεδίου, η οποία διευκολύνθηκε από την ακινησία αυτή. Αν ρωτήσετε κάποιον, θα απαντήσει ίσως με μεγάλη ευκολία ότι η στάση της κυβέρνησης Καραμανλή στο Κυπριακό ήταν απολύτως θετική.

Ηταν, όμως; Διότι αν η στάση της κυβέρνησης ήταν θετική, αν ο λαός είχε δίκιο, πώς εξηγείται ότι καθημερινά αναβαθμίζεται η διεθνής θέση του τουρκοκυπριακού κρατιδίου και καθημερινά απαξιώνεται η ελληνοκυπριακή πλευρά; Κάτι που, ακόμη κι αν δεν είναι σήμερα απολύτως σαφές, καθίσταται οφθαλμοφανές όλο και περισσότερο.

Φταίνε οι ξένοι, θα σας πουν. Σωστά. Αλλά τι σόι κυβέρνηση είναι αυτή και τι σόι λαός είναι αυτός, που στην εκτίμηση των πραγμάτων δεν λαμβάνουν υπόψη τους «ξένους» που μπορούν να αναβαθμίσουν τους μεν και να απαξιώσουν τους άλλους;

Πάρτε, για παράδειγμα, τους συμβασιούχους. Προεκλογικώς η σημερινή κυβερνητική παράταξη υποσχέθηκε να τους μονιμοποιήσει όλους. Δικαίωμά της και μπράβο της. Αλλά μετεκλογικά απεκαλύφθη πως όταν υποσχόταν, ούτε γνώριζε για πόσους μιλούσε ούτε ήξερε πώς γίνεται. Εκατό ημέρες τώρα προσπαθεί να βγάλει άκρη.

Σιγά το πρόβλημα, θα μου πείτε. Σωστά. Αλλά τι σόι παράταξη είναι αυτή που δεν καταλαβαίνει τι υπόσχεται και ούτε ξέρει πώς να το υλοποιήσει;

Ανέφερα τα δύο παραδείγματα ενδεικτικά. Ακόμη και χειροκροτούμενη, η κυβέρνηση έσφαλε και στις δύο περιπτώσεις. Θεωρητικά, κανένα πρόβλημα. Μόνο που στην πολιτική, δυστυχώς, πρώτα εξαντλείται το χειροκρότημα και μετά τα σφάλματα.